

STAR WARS

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

A NÉVTELEN KÖNNYEI

GEORGE MANN

A SÖTÉT OLDAL SOSEM A HELYES VÁLASZ. VAGY MÉGIS?

Több mint egy év telt el a Csillagfény Jelzőállomás pusztulása óta, azóta, hogy a Nihil átvette az irányítást a Zárt Zóna felett. Reath Silas Jedi-lovag az új barátja, Amadeo Azzazzo padavan segítségével keményen küzd, hogy megoldja a legnagyobb kérdést, amivel a Jediknek és a Köztársaságnak valaha szembe kellett néznie: hogyan lehetséges megállítani az Erővel táplálkozó névtelen szörnyeket? Kétségbeesetten kutatva a válaszok után Reath egy bukott Jedi, Azlin Rell segítségét kéri, aki szerint a névtelenek legyőzéséhez Reathnek saját javára kell fordítania a félelmét – ami veszélyesen közel vezetné őt a sötét oldalhoz.

Közben Reath legnagyobb meglepetésére korábbi mestere, Cohmac Vitus váratlanul visszatér Coruscantra a névtelenek származásával kapcsolatos saját teóriájával. Bizalmatlan csapatot alkotva együtt indulnak egy ősi civilizáció romjainak felkutatására, amely a névtelenek rejtélyének kulcsát őrizheti. De amikor Reath szembekerül a lényekkel, amelyektől a leginkább retteg, vajon képes lesz szembenézni a félelmeivel is a túlélés érdekében?

STAR WARS™

A NÉVTELEN KÖNNYEI

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

GEORGE MANN

— részlet —

PROLÓGUS

Vernestra Rwoh felpörgette a lopott Nihil-hajó hajtóműveit. Ám ahelyett, hogy magasabbra emelkedett volna, a selejtes tákolmány csak felmordult és megremegett a nyomás hatására. Vernestra attól félt, hogy bármelyik pillanatban darabokra hullhat.

Miért kellett éppen *ezt* a típusú hajót választania, azok helyett, amelyek éppen üldözték? A két vadászgép nyilvánvalóan erősebb volt. Sosem látott még hasonló kialakítású hajókat, de ránézésre is mozgékony járművek voltak, két rebélyes szárnyal és középen torpedóra emlékeztető testtel. Ami azt illeti, egyáltalán nem hasonlítottak a Nihil hajóira. Ennek alapján arra következtetett, hogy bizonyára lopottak.

Csóválta a fejét és csendesen átkozódott magában.

Nagyon sajnálta, hogy elveszítette Jedi Vectorát. A hajó roncsai jelenleg valahol mélyen alatta, a Vixoseph I felszínén heverték – egyértelmű volt, hogy soha többé nem fog a levegőbe emelkedni. Emellett pedig komoly esély mutatkozott rá, hogy a bolygót megfertőző enyészet előbb-utóbb elemésztí, akárcsak minden, az útjába kerülő anyagot.

Vernestra elfordította a hajót és egyenes vonalban, dugóhúzóban megindult felfelé. Az egyik vadász ágyúja tüzet nyitott: a sugarak végigsöpörtek a lopott hajó oldalán, mire le-

vált róla egy hibásan rögzített párologtatólemez. A fémdarab alábucskázott a mélybe, miközben Vernestra minden erejét megfeszítve igyekezett irányítása alatt tartani a hajót. Balra ívelt és lassan ismét vízszintesbe hozta az orrát. A magas sebesség mellett végrehajtott manőver hatására a gravitáció erői az ülésbe szegezték. Ismét megremegett az egész pilótafülke. Vernestra sérülései – néhány összezúzott borda és egy fejseb: mindegyiket a Marchion Róval vívott összecsapása során szerezte a Vixoseph I-en – valósággal lángoltak a fájdalomtól.

Végigsandított az irányítópult ősi kijelzőin: a vadászok egyre inkább felzárkóztak hozzá.

Kizárt, hogy sikerüljön.

Hacsak...

– Készen állsz? – tette fel a kérdést, mintha a hajó képes lenne választ adni rá.

Természetesen nem érkezett felelet. Még droidok sem tartózkodtak a fedélzetén.

– Vehetem beleegyezésnek a hallgatásodat?

Mintha csak megértette volna a kérdést, a teherhajó váza újabb elnyúló, szívbemarkoló nyögést hallatott.

Most már késő panaszkodni.

Vernestra egyenletesen vette a levegőt, lehunyta a szemét és kinyúlt az Erőért. Érezte, amint az válaszol neki és vezeti a kezét, ahogy teljesen hátrahúzta az irányítókart. A hajó orra élesen megemelkedett. Körülötte minden rázkódni kezdett, a falakba épített csavaroktól kezdve egészen az üléséig. Ismét energiát tolt a hajtóművekre: a hajó szűk ívben elkanyarodott, miközben Vernestra továbbra is hátrahúzza tartotta a kart. A hurok manőver után elengedte, és egyenesen szembe találta magát az üldözőkkel. A két vadászgép továbbra is emelkedő pályán haladt, és nem tudtak kitérni.

Vernestra megremegett, ahogy mellkasára ránehezedett a hirtelen támadt nyomás: mintha csak kést forgattak volna a bal oldalában. Alig kapott levegőt.

Vele szemben a két Nihil vadász pilótája egyértelműen pánikba esett, és minden erejükkel igyekeztek kitérni az útból, hogy elkerüljék a közelgő ütközést.

Vernestra nem tágított.

Mintha lelassult volna az idő.

Az egyik vadászgép kitért. A másik saját tengelye körül pörögve emelkedett, és igyekezett teret engedni Vernestrának, hátha akkor oldalvást elsiklik a teherhajó a hasa alatt. A pilóta minden biztonnal úgy vélte: utána ő is lazán kivitelezhet egy hasonló manővert – talán még cseleesebb formában –, és ismét az üldözött hátába kerül.

Kizárt.

Vernestra hátrarántotta a kart és újabb feszes dugóhúzóba küldte a hajót. Miközben elhaladtak egymás mellett, elkapta a vadászgép kiálló szárnyát: a Nihil-hajó forogni kezdett, hogy aztán – reményei szerint – irányíthatatlanul aláhulljon.

Nekifeszült a vezérlőpultnak. A fém heves visítással tiltakozott, ahogy Vernestra egyenesbe hozta a teherhajót. Közben a vadul pörgő vadászgép a lenti fák közé csapódott, és sárgás-narancsos lángvirágokba borult.

Az egyiknek annyi.

A semminél ez is több.

Vernestra a kijelzőkre sandított. A másik Nihil vadász máris ismét a nyomába szegődött. Benyomott néhány gombot a pulton. A hajó előreugrott, ahogy felizzottak a hajtóművei. A szuperforróra hevült üzemanyag égett, Vernestra pedig ismét közeledett a sápadt égbolt felé.

Megmondta Bellnek és Burryagának, hogy szorosan követi majd őket. Társai már elhagyták a bolygót, miközben Marchion Ro üldözésére indultak, de Vernestrának jóval több időbe telt hajót szereznie, mint remélte. A lehető leggyorsabban a Coruscantra kellett érnie, hogy mindenkivel megértesse, mire következtetett mindabból, amit Marchion Rótól látott a Vixoseph I-en.

Látta, amint sértetlenül sétál az elemésztett területen. Ha mindez nem lett volna elég, a Nihil Szeme egy maréknyi fertőzött anyagot hajított egy drengirre. A növényyszerű teremtmény megfertőződött, Ro azonban egyszerűen csak leporolta magát, majd elindult a Coruscantra, hogy beszéljen Soh kancellárral.

Vernestra persze nem tudta, bizonyíték-e ez arra, hogy Ro valóban kényére-kedvére parancsol a mindent elemésztő mé-telynek, mint azt magáról állította. Annyit ugyanakkor egyértelműen igazolt, hogy legalábbis nem hazugság minden egyes szava.

Ezzel együtt, amennyiben valóban képes volt irányítani a vést, sajátjai megmentése érdekében nem gyakorolta e hatalmát. Amikor ellopta a hajót, Vernestra a Nihil táborában számos kalózt látott, akik már erősen nyögtek a fertőzés hatásait. Vagyis, Marchion Ro nem oly mindenható, mint mondja – vagy a legkevésbé sem érdekli a követői halála.

Vernestra gyanúja szerint az igazság valahol középúton lehetett.

A riasztórendszer felüvöltött, ahogy a megmaradt vadászgép közelebb nyomult hozzá. Ágyútűz villant, ahogy először balra, majd jobbra rántotta a hajót, épphogy elkerülve a lézersugarakat. Jól tudta: még egyszer aligha sütheti el az iménti huroktrükköt, és azzal is tisztában volt, hogy a lopott hajó sem bírna ki még egy hasonló manővert. De egyedül volt, nem számíthatott senkire, hogy a másik ülésből nekifeszüljön az ikerágyúknak, vagy átvegye a pilóta feladatait, ha esetleg ő maga akarná viszonzni a tüzet. Így nem maradt más, csak a remény, a szerencse, meg persze a hit az Erőben.

Nagyszerű.

Újabb dugóhúzóba vitte a hajót. Ismét csupán hajszálnyi-val került el egy lángoló lövedékzuhatagot.

Aztán már a bolygó felső atmoszférájában száguldott. A látóhatáron fordított napfelkelteként derengett fel az űr éj-fekete sarlója.

– Mindjárt ott vagyunk! – bődült el a gépezetet ösztökélve. – Gyerünk!

Csak a bolygó gravitációs mezejéből kell kikerülnie, és utána a hiperűrbe ugorhat.

A hajó megrándult, amint a vadászgép egyik lövése lepattant a burkolatról. A pajzsai gyakorlatilag megadták magukat. Lenémította a vijjogó riasztókat, fogát csikorgatva át-emelte a hajót az utolsó, sovány légrétegeken, majd részegítő, örvénylő emelkedését folytatva kisiklott a semmibe.

A vadászgép még mindig nem tágított.

Vernestra hallotta a figyelmeztető jelet a fedélzeti komputerből: üldözője célkeresztbe fogta a hajtóműveket.

Megacélozta magát és keményen megmarkolta az irányítókart. Most a legkisebb tévesztés is a biztos halálba vezet.

Már csak egy pillanat...

Az irányítópulton csippant egy jelzés.

Vernestra rácsapott a hiperhajtómű indítójára. A csillagok képe elfordult, megnyúlt, majd igéző, kék fénylagúttá változott.

Elégedett sóhaj kíséretében hátradőlt az ülésben és sajjó bordáira szorította kezét.

Vajon mi vár majd rá a Coruscanton?

Ha másban nem is, abban azért reménykedett, hogy talál majd egy szabad ágyat az orvosi részlegen.

ELSŐ
RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Amadeo Azzazzo Jedi-padavan a sziklás hegyfokon állt, és soha életében nem tárult még elé elhagyatottabb látvány a pusztító enyészet borította, sűrke romtengernél.

Mindent beterített a látóhatárig, ahol egybeolvadt a Cethis még mindig cinóbervörös égboltjával. A hajdanán dús erdőből most csupán kilométereken át terjeszkedő, kifakult, hamuszínű héjak maradtak.

Szürke, lepusztult vidék.

Amadeo a gomolygó pusztaságot nézte. A szél lassú sepregetését leszámítva semmiféle mozgásnak nem látta nyomát: élőlények sehol, még dögevő madarak vagy patkányok sem. Ugyanígy nem érezte a növényzet maradványainak rothadó szagát vagy a friss, hajnali harmat zamatát sem, aminek pedig meg kellett volna ülnie a levegőben.

Semmi.

Itt-ott, szabálytalanul néhány megmaradt facsonk tarkította a tájat: dacosan ellenszegültek a mindent elborító ragálnak, de még ezekből is kivesztek a színek, és úgy egyáltalán, az élet minden emléke. Szívszaggató látvány volt: Amadeo szeme láttára halt meg egy egész erdő. Ráadásul nem az első. Épp, mint a Vixosephen. Ami azt illeti, ez már a harmadik küldetése volt mestere, Mirro Lox oldalán, amely arra

irányult, hogy civileket mentsenek a hirtelen megjelenő... nos, pontosan nem tudta volna körülírni, *micso*da elől. Mint ahogy arról sem volt valódi fogalma, mi okozza. Egyáltalán, természetes jelenségről van szó, netán valami gonoszabbról? Tudta, hogy egyes Jedik úgy vélik: a métely és a névteleneként ismert, rejtélyes teremtmények valamilyen kapcsolatban állnak egymással. Ugyanakkor Amadeo eddig nem hallott róla, hogy sikerült volna egyértelműen bizonyítani az összefüggéseket.

Minden Jedi és a Köztársaság is pontosan tudta, hogy a mindent elemésztő penész terjed, de senki sem volt képes biztosan megmondani, milyen minta alapján és mi okból. Az üszögszerű ragály mindenféle látható logika nélkül csapott le. Például megjelent egy adott bolygón, ahol lassan elterjedt és felemésztett mindent, ám a szomszédos világokat megkímélte. Nem sikerült beazonosítani semmiféle nyilvánvaló hatókört, és egy idő után az is egyértelművé vált, hogy nem a hiperűrben utazók terjesztik.

És mégis, bárhol is csapott le, mindent romba döntött, és csak az egykori világ korhadó lenyomata maradt utána. Akármi is állt az útjába, felemésztette. Amadeo csak remélni tudta, hogy a probléma megoldásán dolgozók minél előbb rájönnek, miként vessenek gátat neki.

Szellő borzolta össze a fiú göndör, barna haját. Megborzongott és szorosabbra húzta magán a köpenyét.

– Jól vagy, padavanom?

Amadeo megfordult. Mestere, Mirro Lox közeledett. Sötét szempárjával őt vizslatta és sörtésre nyírt hajába túrt. Barna bőre mintha valósággal tündökölt volna a Cethis napjának vörös fényében.

– Szerinted megtaláljuk a módját, hogyan kell megfékezni? – kérdezte Amadeo, és ismét az alant elterülő, penészemésztette erdőre nézett.

Lox bólintott.

– Szerintem igen, Amadeo. Hiszem, hogy az Erő vezet majd lépteinket, és minden jóra fordul. – Megveregette a fiú vállát. – És addig is hasznos munkát végzünk itt. *Meg fogjuk oldani* a problémát. De amíg a megoldásra várunk, íme, egy újabb lehetőség, hogy tegyük a dolgunkat.

– És segítsünk azokon, akik magukon nem tudnak – visszahangozta Amadeo mestere oly gyakran hangoztatott jelmondatát. Igyekezett a lehető leghívebben visszaadni Lox hangozódását és kiejtését.

Lox mester hangos kacajban tört ki.

– Na, látod! Csak ragadt rád valami! – Természetesen tudta, hogy a fiú nem tiszteletlenségből utánozta: százszor és százszor elismételt szokásukról volt szó. – Komolyra fordítva a szót, padavan... lelj ebben megnyugvást! – folytatta Lox mester. – Másokon segíteni nem kicsiny dolog. Enyhíti a borongós gondolatokat. Ráadásul, ebben vagyunk a legjobbak.

Amadeo bólintott.

– Igen, mester.

Lox mester igazat szólt: *valóban* jók voltak mások megvédelmezésében. Az érzelgősség pedig amúgy sem passzolt Amadeóhoz. Néha azonban, ahogy tanúja volt, milyen pusztítást végzett az enyészet, nos... túlságosan is nagy súllyal nehezedett a vállára a dolog.

Elhessegette a gondolatot. Dolguk volt, és készen állt, hogy elvégezze. Tudta, hogy inkább Loxhoz hasonlóan kellene a helyzetre tekintenie, a mester ugyanis mindig megtalálta a pozitív nézőpontot. Elmosolyodott és felnézett rá.

– És most?

Lox valósággal felragyogott, ám szavai belevesztek a közelben landoló szállítóhajók fülsiketítő mennydörgésébe.

Amadeo odanézett. Három hatalmas hajó ereszkedett alá: láthatóvá váltak a landoláshoz szükséges berendezések, viharvert oldalukon a Köztársasági Védelmi Koalíció emblémája díszelgett. Messze a fejük felett ragadozómadárként köröztek

a védelmi kíséretet adó hajók, figyelemmel kísérve a landolási folyamatot.

Lox mester intett a hüvelykujjával, mire Amadeo a nyomába szegődött. Megindultak a landolási terület felé, hogy üdvözöljék az új jövevényeket.

A fennsík tetején menekültek zsúfolódtak össze sátrak, sebtiben összeeszkábált barakkok és szárazföldi járművek vázainak rengetegében. Szívszorító látványt nyújtottak: mindenkét elveszített, földönfutóvá vált családok, akik az otthonaikat és az egész életüket hátrahagyták, miközben menekültek a pusztító kórság terjedése elől. Ahogy végigsétáltak a hevenyészett tábor tétészelő úton, Amadeo ide-oda kapkodta a tekintetét. Szüleik karjában zokogó kisgyermekek tucatjai. Kifejezéstelen arcú, céltalanul tébláboló felnőttek. Hozzá hasonló tizenévesek, akik körül összeomlott az addig ismert világ. Mindannyiukkal mélyen együttértett. Jediként hozzászokott a nomád életmódhoz, hiszen minden küldetés más helyre vezette őket. Ezek az emberek azonban gyökeret akartak eresztetni itt, de kitelepítették őket, mielőtt még a szörnyű ragály elborította volna otthonaikat.

A helyiek egészen a közelmúltig egy városias övezetben éltek, amely a Havenként emlegetett legfőbb csomópontot ölelte körül, szerteszét minden irányban buja, dús erdőségekkel. A Jedik előzetes felmérései szerint a településtől keletre fekvő erdők egy részét épp azelőtt emésztette fel a kárhozát, hogy ideértek – a fertőzés épp Haven pereme felé terjedt, emiatt döntöttek a lakosság evakuálása mellett, mielőtt még nagyobb baj történne. Még azelőtt sikerült a művelet, hogy bárki is megfertőződött volna.

Amadeo, Lox és a küldetésben hozzájuk csatlakozó KVK-önkéntesek apró kontingense segített e központi gyülekezőhelyre terelni a kitelepítetteket. A tábor kellő magasságban feküdt a település központjához képest, így nem érte el a vész. *Egyelőre.*

A KVK csapata az egyik, délebbre fekvő szigeten már létrehozott egy stabilabb bázist: sietősen felhúztak egy kisvárosnyi előregyártott házat, víztisztító üzemmel, illetve néhány hivatali épülettel. Nem először kényszerültek hasonlóra, így az újabb települések felállítása egyre gördülékenyebben haladt. A tervek szerint ide költöztetik át az evakuált lakókat mindenféle holmijaikkal, járműveik és droidjaik többségével együtt.

A folyamat máris megindult: Amadeo látta, amint a KVK önkéntesei sorokba rendezték az embereket, miközben droidok felügyelték a felszerelések és vagyontárgyak bepakolását a három szállítóba. A hajók szorosan egymás mellett landoltak, nyitott hátsó hangárajtajaik mögött feltárult tátongó belsejük. Hamarosan mindegyiket telerámojják. Jó néhány fordulóra telik majd, mire mindenkit átszállítanak, az meg még több időt fog igénybe venni, amíg ténylegesen sikerül nekik új otthont teremteni.

Noha csupa megviselt arcot látott maga körül, Amadeót remény töltötte el. Ezeket az embereket sikerült megmenteni. Folytathatják, új életet kezdhetnek, ami persze kemény lesz, de mindannyian első generációs cethisi telepések voltak – egész eddigi életük keménynek bizonyult. Ismét megbirkóznak majd a nehézségekkel. És talán, egy szép napon, amikor a ragály már tovatűnt, visszatérhetnek majd ide. Ebbe a reménybe mindenképpen megérte belekapaszkodni. És ez adott egyben igazi értelmet is ennek az egésznek.

Minden élet számít.

– A szállítóhajókkal megyek – mondta Amadeo. Semmihez sem fűlött ennél kevésbé a foga, éppen ezért pontosan tudta, hogy ezt kell tennie, méghozzá önként és dalolva. Elsimítani a kirobbanó vitákat az új otthonaik fölött hadakozó helyiek között, netán segíteni a családoknak kipakolni a holmijaikat, vagy megtanítani őket a vízpumpák használatára.

Egy Jedi sosem fordít hátat a kötelességnek. Nem olyan régen, legutóbbi coruscanti látogatása alkalmával kapott újból

emlékeztetőt erről. Belekóstolhatott egy másik, kötelességektől, meditációktól, a Rend előírásaitól mentes életbe, ami csak megerősítette elkötelezettségét, ki is ő valójában, és ki akart lenni egész életében: Jedi. Ifjoncként mindig a határvidék felfedezéséről, a Vad Űrben vagy a Külső Gyűrű peremén átélt izgalmas kalandokról álmodozott, valahogy úgy, mint az érdekes, új népekkel megismerkedő, sosem látott bolygókat bejáró Útkeresők. Miután Lox mester padavanként maga mellé fogadta, Amadeo gyorsan megtanulta, hogy a Jedik nem élnek mindig olyan vad kalandokkal és határtalan veszedelmekkel teli életet, mint az olyannyira imádott történetekben. De a mester segítségével elsajátította, miként érezze jól magát, hogyan találja meg a Jedik hétköznapi teendői közepette is az örömet, hogyan fordítson át kalandba minden egyes napot. Így aztán együtt még a maihoz hasonló napokon, a nehézségek és a rémisztő események torkában is mindig megtalálták a módját egy-egy ízes nevetésnek. Elvégre rendkívül szerencsések voltak, hogy ezt az életet élhették.

Megindult a várakozó szállítóhajók felé, de Lox mester megragadta a karját.

– Nem, Amadeo – mondta. – Innentől a KVK is elboldogul a dologgal. Kapcsolatba kell lépnünk a Coruscanttal. Lehetséges, hogy máshol nagyobb szükség van ránk.

Nem messze egy nagyjából tizenkét évesnek kinéző emberlányka vitázott hevesen egy férfival. Amadeo szerint minden bizonnyal a gondozója lehetett.

– Aaila, nem! Már késő. Sajnálom, nem mehetünk vissza. Tudom, mennyire nehéz, de...

– De otthagytuk őket!

– Aaila... – A férfi hangjába ingerültség vegyült.

– De mi lesz Jo papával, Eliasszal, Miramóval, Irianával?

– A kislány zihálva zokogni kezdett.

– Nem volt más választásunk.

Lox mester megállt és figyelt. Amadeóra pillantott, egyik szemöldökét félig rosszalló, ismerős kifejezéssel felvonta.

Amadeo követte mesterét a kis nádmatrachoz, amelyen a menekültek vitatkoztak. A jelek szerint minden holmijukat a közeli szikla mellé támasztott, apró hátizsákba tömték.

– Üdv – mondta Lox. Hangja nyugodtan, kiegyensúlyozottan, mindenféle ellenségességtől mentesen csengett. – Tudom, mennyire ijedtnek és összezavarodottnak érzik most magukat, de minden a legnagyobb rendben lesz.

– Sajnálom – mondta a férfi, majd sötét, hullámos hajába túrt. Elcsigázottnak tűnt és tetőtől talpig kosz borította.

– Nincs mit sajnálnia – mondta Lox. – Segíthetünk valamiben?

A férfi a fejét rázta, a kislány viszont sötét pillantást lövellt felé.

– Igen – szólalt meg. – Talán igen.

Lox leguggolt és a szemébe nézett.

– Folytasd!

– Otthagytuk őket.

– Kiket? – kérdezte Lox. – Kiket hagytatok ott?

– A barátainkat és a szomszédainkat – mondta Aaila.

Lox felpillantott a férfira.

– Nem volt más választásunk – mondta az, hangjában némi védekező éllel. – Túl lassúak voltak, és muszáj volt biztonságba vinnem Aailát.

Lox megértően oldalra biccentette a fejét. Ez a férfi csupán azt tette, amit oly sokan tettek volna az ő helyében: úgy döntött, hogy a családját menti. Amadeo nehezen tudta volna hibáztatni emiatt.

– Nem akarok elmenni nélkülük! – mondta Aaila.

– Hányan vannak? – kérdezte Lox.

– Nagyjából húszan – felelte a férfi.

– Megfertőződtek?

– Amikor otthagytuk őket, még nem.

Lox Amadeóra sandított.

– Padavan?

Amadeo Aaila arckifejezését tanulmányozta: kétség sem fért hozzá, hogy nem a helyzetet nem értő, gyermeki dühkitörésről van szó. A kislány pontosan tudta, mit művel majd a penész a barátaival, akiket hátrahagytak a fertőzött erdőben. Senkinek sem szabadna együtt élnie ezzel a tudattal – különösen nem egy gyereknek.

– Van időnk utánuk nézni? – kérdezte.

Aaila derűlátóan felnézett rá.

Lox helyeslően bólintott.

– Még beletelik néhány órába, mire mindenkit bezsuppolnak a szállítóhajókba. Ha egyesek hátramaradtak, vissza kell mennünk értük. – Felállt, megmozgatta széles vállát és elmosolyodott. – Akkor most – fordult a férfihoz – mondja el, merre induljunk!

MÁSODIK FEJEZET

A sziklás fennsík alapzatához közel, nyugat felé meglepően méretes erdőszakaszt hagyott érintetlenül az enyészet. Amadeo ennek alapján pontosan maga elé tudta idézni, menyire csodálatos lehetett valaha ez a vidék.

És minden odalett.

Szinte elviselhetetlennek tűnt a gondolat.

Vaskos, nedves aljnövényzet tapadt a csizmájához, ahogy Lox mester nyomában átverekedte magát a páfrányszerű leveleken. A mester zümmögő, kék fénykardjával vágott utat a buja vegetációban. Amadeo először magában felhördült a gondolatra, hogy élő fákon és növényeken törnek át saját kényelmük érdekében, de aztán beléhasított a felismerés: ezek a fák előbb-utóbb így is, úgy is meghalnak. Az erdőrészt körülölelő penész minden irányból zárta szorítását: semmit sem lehetett tenni ellene. Jobb, ha arra összpontosítanak, hogy eljussanak az itt rekedtekhez, hátha még életben vannak. Így aztán saját, zöld fénykardja is dalolva szelte oda-vissza a levegőt, hevenyészett ösvényt vágva a vaskos száruk és ágak rengetegében.

Aila apja elmesélte, hogy a Haven vonzáskörzetében létrejött egyik legtávolabbi lakott településrésztől menekültek el. Az erdőn át vezető legfőbb ösvényt – a kérdéses erdőnyúl-

ványhoz vezető legközvetlenebb útvonalat – elrekesztette a rettentő enyészet, de még mutatkozott némi remény, hogy a megmaradt lakók megpróbálnak a fákon keresztül biztonságos területre jutni.

Csak éppen olyannyira terebélyesen túlbujánzott az aljnövényzet, hogy gyakorlatilag áthatolhatatlannak bizonyult – már legalábbis fénykard híján. Amennyiben az emberek még életben vannak, szinte bizonyosan itt rekednek és lemaradnak a szállítóhajókról, ha Amadeo meg Lox nem talál rájuk.

– Boldogsz ott hátul? – kiáltott hátra Lox a válla fölött.

Amadeo elvigyorodott. Lox mester rendszeresen ellenőrizte – még hozzá igen gyakran. Amadeo sokáig mereven ellenezte a dolgot: fullasztó béklyónak érezte, mintha a mestere egyszerűen nem bízna benne. Időről időre bizonyított, legyen szó akár veszélyes küldetésről, akár finom, diplomati- kus megoldásokat igénylő helyzetekről – néha pedig pusztán hűsége és a Jedik előírásaiba vetett hite révén. Mestere mégis ellenőrizte időről időre. Kimondottan sokszor.

Az utóbbi időben Amadeo egyre inkább felismerte: szó sincs bizalmatlanságról. Mirro Lox egyszerűen csak *törődött* vele. Őszintén meg akart bizonyosodni róla, hogy Amadeóval minden rendben, még hozzá elsősorban saját maga, nem pedig padavanja miatt. Jól mutatta Mirro Lox jellemét, hogy mindig másokra gondolt először.

– Itt jövök mögöttem, mester – mondta Amadeo, miközben fénykardját meglendítve újabb mélyen belógó ágat nyezett le egy fáról.

Mozgást érzékelt és bal felé kapta a fejét, még épp időben, hogy lássa a közeli lombkorona sűrűjéből szárnyra kapó, színes madarat, amint megindul a magasba. Vékony, vörös fénypázmák szüremlettek át a húsos leveleken, bepettyezve az erdőtalajt. Vibrált az élettől a hely. Amadeo az Erőben is érezte a futkározó-ásó teremtményeket, a fák lüktetését, az összes létezőt a föld alatt összekötő gombák hálózatát. Mennyi élet!

És érezte emellett a bennük rejlő félelmet, a felszín alatt felgyülemlett, sürgető menekülési vágyat. A Cethis növény- és állatvilága nem volt hajlandó némán elfogadni a közelgő halált: fűtötte az ősi, elemi ösztön. *Fuss!*

– Nagy szerencsénk, hogy láthatjuk ezt – mondta Lox, aki természetesen ismét megtalálta a borúban a legapróbb pozitív szikrát. – Ennek az egésznek hamarosan nyoma sem marad itt. Abban a kiváltságban lehet részünk, hogy tanúi vagyunk az erdő utolsó pillanatainak.

Amadeo félrebiccentette a fejét és figyelt, nem is elsősorban az erdő neszeire, hanem az Erő mély fodrozódásaira, a körülötte lévő világ rezdüléseire.

A fában lakozó jelenlétre.

Nem csupán az állatok rémültek halálra.

– Arra – mutatott jobb felé. Lox odafordult és kérdően felvonta egyik szemöldökét. – Arra vannak. Akiket keresünk. Érzem a rettegésüket.

Lox egyetlen, kurta biccentéssel felelt, majd megindult az Amadeo által jelzett irányba. Nem habozott, nem kételkedett.

Amadeo a nyomába eredt.

Nem telt el sok idő, és beigazolódott, hogy ösztönei nem hagyták cserben. Nem egészen egy kilométernyit haladtak az erdőben, amikor szétnyíltak a fák és méretes, természetes tisztás tárult eléjük: a kifacsarodott törzsek szabálytalan gyűrűt alkottak egy mohával és lehullott ágakkal vastagon borított terület körül.

Amadeo előbb hallotta, mint látta az itt rekedteket: nagyjából húszan vágta át az aljnövényzeten, a kacsaringós ágak és az egyenlőtlen talaj fényében semmiképpen sem indokolt sebességgel.

– Hé, ti ott! – kiáltotta Lox.

Mindkét Jedi deaktiválta a fénykardját.

Lox a magasba emelte karját és integetni kezdett.

Amadeo színes villanásokra lett figyelmes a sűrű lombkoronák között. Ujjasok, köpenyek, kabátok. Egy rodiai tekintete. Egy paui. Egy quarren. Félelmük tajtékos hullámai valósággal átsöpörtek Amadeón.

– Ez nem csak a ragály – mondta sietősen. – Valami más elől menekülnek!

Lox megvetette a lábát és a fák vonalát pásztázta.

A falusiak kirentettek a fák közül és ellepték a tisztást. A quarren – idősebb férfi, szakadt, kék pilótaoverallban – tébolyodott szemmel meredt a két Jedire.

– Jön! A fák között! Jön!

Ekkorra a többi falusi is észrevette a Jediket, és megindultak Amadeo és Lox irányába.

Mennydörgő robaj hallatszott a fák köréből ott, ahonnan kicsődültek a tisztásra. Aztán még egy. És még egy. Amadeo szája hirtelen teljesen kiszáradt. A fák felső ágai a szeme látára mozdultak el a közelgő rémisztő szörnyűség hatására.

– Kerüljetek mögém! – kiáltotta Lox. Markában ismét életre kelt a fénykard. Amadeo követte a példáját, megmozgatta vállát és védekezőállásba helyezkedett.

Egy pillanatra minden elnémult.

Aztán ágak hangos recsegése közepette kirobbant a fák közül a fényes tollazatú, halálos karmokkal felvértezett teremtmény.

Óriási volt, körülbelül akkora, mint egy kisebb úrsikló: gigantikus, tollas gyíklény magas, karcsú testtel és hatalmas, húsos szárnyakkal, amelyeket erőteljes elülső lábként használva és azokon egyensúlyozva közeledett: domború feje hosszú, hegyes, éles fogakkal teli csőrre keskenyedett. Feje két oldalán három-három fekete, gyöngyházfényű szem sorakozott.

És határozottan dühösnek tűnt.

Szélesre tátotta csőrét, majd akkorát rikoltott, hogy Amadeo egész teste összerezzen a visító hangtól és a teremtmény bűzös, forró leheletétől.

A lény elfordította a fejét, előre-hátra húzogatva csőrét, és alaposan végigmustrálta őket hat csillogó szemével. Aztán jóformán elképzelhetetlen tempóban előrelendült, és tátott csőrrel Amadeo felé vetette magát.

Amadeo ösztönei átvették az irányítást. Jobbra ugrott, a levegőbe lendült, és térdét szorosan a mellkasához húzva elszalátózott a szörnnyeteg útjából. Mindössze néhány másodperccel azelőtt suhant el a csőre között, hogy a lény összecsapta volna azt. Majd földet ért, megpördült és felemelte fénykardját. Lox már mellette állt, előrevetődött és a teremtmény fejének oldalába vágta fegyvere markolatát.

A gyíklény ismét felrikoltott, de hátrahőkölt, majd szélesre tárta hatalmas szárnyát, és néhány gyors, lefelé irányuló mozdulat kíséretében a levegőbe emelkedett. Amadeo megtántorodott a szárnycsapások keltette légáramlatoktól: gyorsan körbepillantva látta, hogy a menekülők többsége egyenesen a földre zuhant.

Nyakát kinyújtva nézte, amint a lény szoros köröket ír le a tisztás fölött. Feszesen kiterjesztett szárnyai szinte áttetszőnek tűntek, ahogy kék erezetük kirajzolódott a Cethis napjának sápadtvörös fényében. A hatalmas teremtmény az egész tisztást árnyékba borította.

Lox tőle néhány lépésnyire arra intette a falusiakat, hogy maradjanak a földön: a dolog még nem ért véget. Amadeo is érezte: a lény gondolatait rettentő fájdalom ködösítette el. Amadeo megpróbált az Erőn át kinyúlni és enyhíteni kínjain, de szinte lepattant az állat fájdalmáról, szintiszta, heves szenvedéséről. A teremtmény koncentrikus köröket írt le fölöttük a levegőben, Amadeo pedig ekkor észrevette.

A teremtményt is megfertőzte a ragály.

Egyik lába bénán csüngött a levegőben, ahogy repült, húsa halványszürkévé fakult. A fertőzés csápjai már a teste hátsó részét is elérték, terjedésnek indultak pikkelyes hátán, valaha színompás tollazata fakulni és porladni kezdett.

Amadeót előntötte a szomorúság. Az erdő szinte teljesen kipusztult, a teremtmény vadászterülete és prédái odavesztek. Alighanem éhezett. Most pedig őt magát is elkezdte felémészteni a kórság. A gyíklény dühödten rikácsolt, miközben lehetséges zsákmányait vette szemügyre körözés közben.

– Készülj, padavan... – mondta fojtott hangon Lox.

A teremtmény újból lecsapni készült. Amadeo nem tévesztette szem elől és megforgatta kezében a fénykardot.

– Nehogy hozzád érjen! – mondta Lox.

– Nem fog – felelte Amadeo.

– Fertőzött. Ha csak megkarcol a hátsó lábával... – Lox nem fejezte be a mondatot, az így is önmagáért beszélt.

Akkor bizony te is megfertőződsz.

– Tudom.

A lény felrikoltott és lecsapott.

Amadeo körívesen mozdult, hogy legyen tere helyezkedni. A hatalmas gyík szorosan kecses testéhez feszített szárnyal, bombaként zuhant alá, színes tollazata valósággal lobogott a szélben. Elképesztően csodálatos volt, és ugyanennyire halálos.

És mégis... valami nem volt rendjén.

A teremtmény megpördült a levegőben és módosított zuhanása pályáján. Noha tiszta célpontként álltak előtte, nem őt vagy Loxot vette célba.

Hanem az összebújt falusiak csoportját.

Amadeo és Lox tekintete összevillant, majd a fiú futásnak eredt.

Lox azonnal, ösztönösen megértette. Megfordult, fél térdre ereszkedett, leejtette bal vállát, fénykardjának hegye a nedves talajt kapirgálta.

Amadeo felugrott. Az Erő adott neki lendületet, ahogy egyik lábával röviden mestere leeresztett vállát érintette, mintha csak ugródeszka lenne, hogy még magasabbra, még távolabbra szökkenjen róla.

Átszelte a levegőt, fénykardját jobbjában fordítva tartva: az alkarjával párhuzamos, zümmögő penge így túlnyúlt a könyökén.

Odalent a falusiak valósággal reszkettek, hullámokban áradt felőlük a rémület. Amadeo megpördült, és miközben röppályája keresztezte az alábukó gyíket, széles, pontos ívben meglendítette jobbját. Érezte, amint a penge belemar áldozatába, és azt is, ahogy a lény elméje egy pillanatra megbénul a rémülettől – hogy aztán minden kínja, éhsége és fájdalma elcsendesedjen.

Amadeo túlhaladt rajta, fénykardja kihuny, ő pedig öszszegömbölyödött a levegőben.

A teremtmény szárnya már nem feszült szorosan a zuhanó torzóhoz: kitérult, majd bizarr táncban csapkodva-ostorozva a közeli fák koronájába kormányozta az élettelen testet. A teremtmény egy hatalmas fatörzsnek csapódott, visszapattant, majd lármás csattanással a talajra zuhant, épp az aljnövényzetben meghúzódó falusiak mögött.

Amadeo finoman landolt, kettőt gurult, majd talpra ugrott.

Körbenézett és sietősen ellenőrizte, nem esett-e baja valakinek. A falusiak sértetlenek voltak: tátott szájjal, áhítattal meredtek rá. Amadeo röviden biccentett feléjük, de cseppet sem érezte magát jól a bőrében azok után, amit tennie kellett. Elvégre mégiscsak kioltott egy életet.

Lox is odasietett hozzá.

– Jól döntöttél, Amadeo – mondta, ösztönösen megválaszolva a fiú kérdését, amit még esélye sem nyílt feltenni. – És csak enyhítettél a szenvedésein. Büszke vagyok rád.

Amadeo a teremtmény összetört, kifacsart testére pillantott. Így, közelebről szemügyre véve már látta, hogy a vész nagyobb részét emésztette fel, mint elsőre gondolta. A gyík torkán és egyik szárnyának tetején egyaránt ott éktelenkedtek a bizarr, szürke fertőzés foltjai. Már nem lehetett neki sok hátra.

A falusiak lassacskán felsegítették egymást.

– Várjatok! – mondta Lox, és intéssel jelezte, hogy ne mozgolódjanak.

– Mi az? – kérdezte Amadeo.

Lox ismét a fákat tanulmányozta.

– Van itt egy másik is. Figyel bennünket. Csak az alkalmat lesi, hogy lecsaphasson.

Amadeo a fénykardjáért nyúlt.

– Még ne – mondta Lox.

Amadeo elengedte a markolatot.

Lox ránézett.

– Készen állsz kipróbálni azt a mozdulatot, amit gyakoroltunk?

Amadeo kikerekedett szemmel meredt vissza rá. Jól tudta, mire céloz Lox mester: egy páros manőverre, amit számos alkalommal megkíséreltek már végrehajtani az edzéseken, de általában az lett a vége, hogy Lox mester összegabalyodott végtagokkal a padlón találta magát.

– De hát sosem sikerült még végrehajtanunk!

Lox rákacsintott.

– Csak mert sosem volt *valódi* tétje. Most menni fog.

– De miért? – kérdezte Amadeo, és minden kétsége ellenére kénytelen volt elmosolyodni mestere lelkesedése láttán.

– Mert nincs más választásunk – mondta Lox, és ismét beizzította fénykardját. – Készülj, mert közeleg!

Amadeo mozgást érzékelt a fák közül, majd meghallotta a teremtmény súlyos lépteinek zaját.

Lox megrendítette bal karját. Amadeo a másodperc tört-részéig csak nézte, majd jobbával határozottan megragadta. Érezte, amint mestere ujjai megfeszülnek a csuklója körül.

Egymás szemébe néztek.

Valaki a közelben felordított.

A gyíklény döngő léptekkel a tisztásra caplatott.

– Menni fog! – mondta Lox, és futásnak eredt.

Amadeo szorosan kapaszkodott belé, így a két Jedi gyors köröket leírva pörgött összekulcsolt karral, lendületet gyűjtve...

– Most! – bődült el Lox.

Amadeo elengedte a karját és az Erő segítségével megtámasztotta. Mindent beleadott, hogy a pörgés lendületének segítségével a lehető legmagasabbra lökje mesterét a levegőben. Ő közben megtántorodott és elesett: szédült fejvel leste, amint Lox a magasba emelkedik, kezében lándzsahegyként előretartott fénykardjával.

A gyíklény bal oldalát szinte teljes egészében beborította a sápadtszürke penész. A levegőbe emelkedett és áttört a fák koronáján, de nem tudta módosítani röppályáját, így jobb híján fejét igyekezett elfordítani a közelgő Jedi elől, hátha sikerül arrébb húzódnia. De már késő volt: Lox fénykardja közvetlenül a torka fölött döfte át alsó állkapcsát, majd odalentről áthatolt a koponyáján. A teremtmény azonnal elpusztult.

Lox ért földet először, hangos puffanással, majd kigurulta az esést és a tisztás túloldalán felegyenesedett.

A halott gyík nagy csattanással zuhant a talajra, közvetlenül mögötte.

Üdvrivalgás hallatszott a falusiak irányából: közülük a legtöbben még mindig a földön feküdtek, és lenyűgözve bámulták a feltápaszkodó Loxot, amint épp leporolja ruháját. Csendre intette őket, hogy ne ünnepeljék ilyen zajosan, ám amikor odasétált Amadeóhoz, nem tudta leplezni vigyorát.

– Mondtam én, hogy menni fog – mondta halkan.

Amadeo elfojtotta a kitörő kacajt.

– Igen – helyeselt büszkén. – Igazad volt, mester.

Lox a vállára csapott.

– Most pedig nézzük, hogyan juttathatjuk vissza ezeket az embereket a barátaikhoz!

A falusiak idegesen figyelték őket.

– Jedik... – mondta a paui. – Mit...?

– A barátotok, Aaila küldött – mondta Amadeo. Végre sikerült ismét egyetlenesen vennie a levegőt. – Azért jöttünk, hogy biztonságba juttassunk benneteket.

– Aaila! Akkor kijutottak Mikallal?

– Igen – felelte Lox széles vigyorral. – Jól vannak, és várnak benneteket.

– Láttuk a szállítóhajókat – szólalt meg egy porlepte, barna ujjast és nadrágot viselő ember nő. Közben a quarrenre támaszkodott: nyilvánvalóan nem tudott ráállni a bal lábára.

– Azt hittük, nekünk már késő.

Amadeo elmosolyodott.

– Nincs ok aggodalomra. Még van időnk. Most már biztonságban vagytok.

A quarren a hátuk mögé sandított, a fák irányába, de Amadeo egyből tudta: a moha borította, ágas-bogas fákon messze túlra tekint, egészen romba dőlt, felemészített otthonáig.

– Biztonságban? – Szavai hitetlenkedve csengtek. – Mélyen legbelül attól tartok, soha többé nem érzem majd magam biztonságban.

– Megértem – felelte Amadeo. Igyekezett a legmegnyugtatóbb hangját elővenni, mint ahogy oly sokszor hallotta már Lox mestertől is. – Óriási csapás ért benneteket. De étellel és menedékkal is tudunk szolgálni, még hozzá messze innen. Legalább addig, amíg rájövünk, hogyan kell gátat vetni ennek az egésznek.

A quarren biccentett. A megnyugtató szavak dacára még mindig bizonytalanak tűnt. És ha Amadeo nagyon őszinte volt magához, neki is akadtak hasonlóan nyugtalanító gondolatai.

A ragály egyre csak közeleg, és semmit sem tehetünk ellene.